

Proletáři všech zemí, spojte se!

DIALOG

OTÁZKY ● ODPOVĚDI

KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 239

BŘEZEN 2008 ROČNÍK 19

CENA 10 Kč

Revoluční hnutí bez konkrétních úkolů politicky zkrachuje

Chceme-li debatovat o socialismu, měli bychom si předem ujasnit, o jaký socialismus nám jde. Z hlediska gramatiky se tento pojem řadí mezi homonyma, tj. slova stejně znějící, ale mající jiný význam. Před 160 lety hovořili Marx a Engels o feudálním, křesťanském, maloměstském, německém „pravém“, konzervativním neboli buržoazním a také kriticko-utopickým socialismu, a všechny podrobovali ostré kritice. S jejich klony a variacemi se setkáváme dodnes. Patří k nim i materiál „**Socialismus pro 21. století**“, který lze nazvat jakýmsi teoretickým second-handem.

Má-li být politika KSČM úspěšná, musí se opírat o vědeckou teorii socialismu a nikoliv o výtvar, který je pseudonovátorskou utopií, opomíjející nebo podceňující reálné možnosti a popírající podstatu socialismu. Bez nadsázky lze říci, že jde o zálužný pokus změnit komunistický charakter KSČM.

Socialismus v pojetí marxisticko-leninské vědecké teorie je chápán jako proces přechodu od třídní společnosti ke společnosti beztřídní, ke komunismu. Socialismus a komunismus nejsou fantazií specialistů na vynalézání společenských ideálů, ale takové společenské uspořádání, je-

hož charakter je předurčen a dán objektivním společenským rozvojem, vědecky objasněným marxismem-leninismem.

Marxismus-leninismus není zkonstatělou, nýbrž neustále se rozvíjející, tvořivou vědou, která zkoumá sociální realitu a objasňuje ji ve všech jejích protikladech a mnohostranných vazbách. Tvořivý přístup však neznamená odklon od nesporných principů, od revoluční podstaty. Ta-

ková „tvořivost“ je vlastní revizionistům a oportunistům. Nejde o jakési pejorativní nálepkování, nýbrž o vědecké označení jevů. Nejsem tedy v rozporu s beználepkovým názvem dnešního semináře. Pokud totiž nenarazíme na tyto jevy, nenarazíme ani na jejich označení.

Revizionismus stejně jako v dobách Bernsteina a jeho následovníků, usiluje i nyní pod rouškou „tvůrčího rozvíjení marxismu“ a boje

Proti imperialismu, sionismu, globalizaci a imperialistické okupaci

(Pokračování z čísla 238/2008)

Uveřejňujeme ve zkráceném znění druhé vystoupení generální sekretářky ÚJV VKSB N. A. Andrejevové na mezinárodní konferenci (27.-29. října m. r. v indické Kalkatě) na téma

Sionismus – úderná síla mezinárodního imperialismu

Kdo dnes vládne Americe?

Ideologie je souhrn, soustava idejí a názorů, v nichž jsou hodnoceny vztahy lidí k současnosti, sociálním problémům a konfliktům, určeny cíle a sociální programy zaměřené na upevnění a rozvoj stávajících společenských vztahů. Ideologie obráží stav společenských tříd a jejich základní zájmy.

V třídní společnosti má ideologie vždy třídní charakter

Marxisticko-leninská ideologie je ideologií dělnické třídy, ucelenou a rozvíjející se soustavou filozofických, ekonomických a sociálně politických názorů. Marxisticko-leninská ideologie je revolučním potvrzením nových, vyšších forem společenského zřízení.

Protikladem marxismu-leninismu je buržoazní ideologie. Státní ideologií vládnoucí třídy buržoazie, imperialistické velmoci světa – USA je výbojný sionismus.

Soudobý sionismus je krajně nacionalistická, rasistická ideologie, politika a praxe vyjadřující zájmy velkoburžoazie úzce spojené s monopolistickou buržoazií imperialistických států. Hlavním obsahem soudobého sionismu je výbojný sionismus, rasismus, antikomunismus a antisovětlismus, zaměřený na dobytí světové nadvlády a nastolení tzv. Nového světového pořádku.

Když Fidel Castro charakterizoval současný svět, zdůraznil, že **koncem druhé světové války, v níž bojovaly národy proti fašismu, „vznikla nová moc, která ovládla svět a vnutila mu současný absolutistický a bezcitný řád“.**

Co je vlastně nová, paralelní moc a její „elitní jádro“?

Paralelní tajná vláda na nejvyšší úrovni, neboli reálná, paralelní moc, její „elitní jádro“, jsou židovští bankéři a průmyslníci, kteří tvoří 60 rodin stojících v čele USA, na kapitolském vrchu,

v Bílém domě, v Kongresu USA, na Downing Streetu č. 10 a v britském parlamentu. Jsou to sluhové Světové vlády a Nového světového pořádku, je to supertajná společnost představitelů nedotknutelné vládnoucí třídy, k níž patří také britská, nizozemská, dánská královna a evropské královské rodiny. Po druhé světové válce se tito aristokraté – aby získali moc nad celým světem –, rozhodli, že se spojí s nearistokratickými, avšak mimořádně vlivnými lídry korporativního byznysu. Proto byl umožněn přístup absolutní moci všem, koho britská královna považuje za „lidi z nižších vrstev“.

Paralelní moc neboli „elitní jádro“ je součástí Výboru 300, který tvoří 40 známých odboček v různých zemích světa. Představuje doslova světovou pavučinu vytvořenou z otevřených nebo tajných organizací, institucí, médií a dalších struktur, řízených jednotným ústředím.

Všichni členové Výboru 300 jsou členy sionistických organizací v Americe a v dalších zemích, které financují mezinárodní sionismus nejen v USA, ale na celém světě. Tento Výbor 300 určuje politiku Spojených států, odměňuje a podporuje státníky, kteří tančí, jak jim hraje, a odvolává (nebo fyzicky likviduje) ty, kteří jim nevyhovují.

Součástí Výboru 300 jsou NATO, SBI a MOSSAD. Příslušníci a de facto všichni agenti MOSSADu jsou v trvalé bojové pohotovosti. MOSSAD má obrovské výhody před ostatními výzvědnými službami, protože v každé zemi světa existuje židovská organizace. Součástí Výboru 300 jsou také tisíce velkých a malých bank.

Před druhou světovou válkou byla ústředním sídlem světového sionismu Anglie. Po roce 1945 bylo přeloženo do USA.

Při Výboru 300 existuje „Ústředí vražd“ (v USA a v Evropě), jehož jediným cílem je plnit rozkazy Výboru, pokud jde o vraždy vysoce postavených osob, jsou-li všechny prostředky vlivu vyčerpány. Právě PERMIN-

Poselství Fidela Castroví a kubánskému lidu

V Praze dne 18. 2. 2008

Kubánský institut přátelství mezi národy, Havana

Vážení soudruzi, účastníci výroční schůze Společnosti česko-kubánského přátelství zaslali 9. 2. 2008 soudruhu Fidelu Castroví srdečný pozdrav a přání mnoha sil do dalších let v práci pro dobro kubánského lidu i všeho lidstva.

Po rozhodnutí Fidela Castra nepřijmout, s ohledem na zdravotní stav, znovu funkce, které dosud zastával, vyjadřujeme kubánskému lidu naši plnou podporu a solidaritu. Přejeme mu ze srdce klidný, pokojný rozvoj jeho socialistické vlasti, hodně sil a houževnatosti při její obraně.

Jsme přesvědčeni, že hrdinný ku-

bánský lid odolá všem nepřátelům a bude i nadále střežit a rozvíjet svou nezávislou a svobodnou vlast – odkaz svých hrdinů na prvním místě Fidela Castra, jehož pokrokové lidstvo vnímá jako Josého Martího 20. století.

Společnost česko-kubánského přátelství

Redakce Dialogu se k tomuto poselství připojuje a současně přeje nově zvolenému kubánskému prezidentovi Raúlu Castroví pevné zdraví a mnoho úspěchů v jeho činnosti ve prospěch Kubánské republiky a jejího lidu.

proti „zkonstatělému dogmatismu“ o změnu revoluční podstaty marxisticko-leninské teorie. S revizionismem v teorii prakticky splývá dnes oportunistus. Jeho podstatou je

demagogické pokrytectví, třídní nevyhraněnost, rozplzlost názorů, nedůslednost, rozpor mezi slovy a činy apod.

(Pokračování na str. 2)

DEX, který byl pod vedením sira Williama Stefensona dlouhá léta hlavním agentem britské královny „v boji se škůdci“, organizoval vraždu Kennedyho. Není zatěžko se dovědět, na čí rozkaz byla zavražděna lady Diana, matka následníků britského trůnu.

Připomeňme si také vraždu italského premiéra Aldo Mora, jemuž člen Výboru 300 Henry Kissinger vyhrožoval za to, že nesplnil rozkaz, pokud jde o nulový růst italské ekonomiky a omezení počtu obyvatel. Aldo Moro byl „unesen Rudými gardami“ a zavražděn.

Pákistánský prezident Ali Bhutto byl zavražděn stejným „koman-dem“ za to, že napomohl získat Pákistánu vlastní jaderné zbraně proti trvalé hrozbě ze strany izraelské agrese na Blízkém východě. Existují nezvratné údaje, že Kissinger Bhuttovi také vyhrožoval.

Výbor 300 je současně nejvyšším kontrolním orgánem, který řídí svět nejméně již několik století.

Jak jsou voleni představitelé moci v Americe?

V roce 1974 vydal „Americko-izraelský výbor pro společné vztahy“ 400 000 dolarů na volbu představitelů hlavních sionistických organizací na Kapitolský vrchol. Výdaje na volební kampaně vzrostly ještě více.

Budoucí prezident Clinton ve svých předvolebních projevech ve Washingtonu a v New Yorku v „Bynny Brit“ – „Otcové odkazů“ (americká zednářská lóže, založená již v roce 1843) ujišťoval vysoce postavené Židy, že jim předá klíčové vládní posty. Členové amerického Židovského kongresu odevzdali ve prospěch Clintona 86 procent hlasů. „Otcové odkazů“ podpořili Clintona. Ten svůj slib také splnil. Čtyřicet Židů z celkového počtu 71 osob se stalo členy prezidentovy administrativy.

„Otcové odkazů“ v USA mají obrovský vliv na vnitřní a zahraniční politiku. Všichni státní činitelé této země vyjadřují „Bynny Brit“ svou oddanost a zavazují se dodržovat izrael-

ské zákony. V současné době je součástí zednářské židovské lóže „Bynny Brit“ na 900 lóží s více než 500 000 členů. Světová sionistická organizace má více než milion členů.

Madeleine Albrightová, neboli Marie Korbelová, původem česká Židovka, když byla za prezidenta Clintona jmenována ministryní zahraničí USA, veřejně prohlásila, že NATO se bude stále více přibližovat na Východě k hranicím Ruska. Dnes je to skutečnost. NATO již dávno vypracovalo několik variant vedení války proti Rusku.

Tato politika odpovídá dlouholetému programu USA a Světové tajné vlády na nadvládu celého světa na úplnou likvidaci ruského vojenského potenciálu. Válka v Bosně, pak v Kosovu a poté v Srbsku je součástí strategie Západu na rozdělení Jugoslávie a Ruska – záštity Slovanů.

Nový světový pořádek, jak jej chápe Výbor 300, znamená „zbatvit planetu několika miliard zbytečných jedlíků“, „zlikvidovat především přívržence kolektivismu“. K nim patří především všechny slovanské národy, Číňané, severní Korejci a řada dalších národů.

PROČ národy světa nebojují dostatečně aktivně proti šilencům trpícím slavomamem, proti společnému zlu lidstva – mezinárodnímu sionismu – úderné síle amerického imperialismu? PROČ?

Dnes není třeba nikomu vysvětlovat, že ten, kdo ovládá prostředky masové informace, ten vládne světu, protože ovlivňuje veřejné mínění, ovlivňuje výsledky jakéhokoliv hlasování („koriguje“ nebo falšuje pomocí počítačů počet hlasů „pro“).

Na možnosti médií upozornil již před sto lety bohatý Brit Moisej Montefiori: „Dokud nebudeme disponovat tiskem celého světa, vše, co děláme, bude zbytečné. Musíme být majiteli tisku celého světa nebo ho alespoň ovlivňovat, abychom mohli národy mást a ohlupovat.“

(Pokračování na str. 3)

ODSUZUJEME A PROTESTUJEME proti vyznamenání udělenému předsedou české vlády Topolánkem bratrům Mašínům, brutálním vrahům šesti nevinných lidí. Nic nemůže ospravedlnit arogantní protilidové rozhodnutí, aniž byli zavrženíhodní zločinci soudně rehabilitováni.

REDAKCE

1913 2008

Eduard Bass

Drahota

Sládcí klejí: „Zatroleně, chmel už zase stoupl v ceně, chceme-li jen skromně žít, pivo musí podražít!“

„Mouka dražší, vizte ceny!“ křičí pekař ustrašený.

„Chceme-li jen trochu žít, housky nutno podražít!“

„Ale nám se nejhůř daří,“ naříkají uzenáři.

„Chceme-li jen skromně žít, buřty nutno podražít!“

Pan domácí hned se straší:

„Maso, pivo, chléb je dražší, chceme-li jen skromně žít, činží nutno přirazit.“

Kdopak by se toho nelek?

Stát tím trpí jako celek, aby mohl vyjít, nutno daně zvýšiti.

Konsumentu nelze více nežli jít a oběsit se.

Učiň to však neprodleně, dokud špagát nestoup v ceně.

Renesance socialismu očima jeho porážky

(Pokračování z minulého čísla)

Kontrarevoluční scénář „Pražského jara“ 1968 v prvé řadě rafinovaně maskoval skutečný cíl politické reakce – obnovení kapitalismu v Československu. Proto stále šíří teorie „demokratického socialismu“ a „socialismu s lidskou tvářičkou“. Leninova myšlenka, že kontrarevoluce neodkrývá své karty najednou, ale postupně, zůstala zapomenuta.

„Aby mohla politická reakce účinně ovlivňovat myšlení lidí,“ zdůrazňuje se v publikaci *Ve jménu života*, bylo třeba ovládnout hromadné sdělovací prostředky. 4. března 1968 byla zrušena cenzura. Jen málokdo si uvědomil, že ve skutečnosti administrativní cenzuru vystřídal cenzura ekonomická (korunou, markou, dolarem) a politická, kterou nastolila pravice deroucí se k moci. Pak už mohla politická reakce směle známkovat občany, vyzvedávat ty, co jí fandí (to byli tzv. progresivní občané, jako dnes demokraté) a znevažovat, a tím i odsouvat na okraj politického spektra ty občany, kteří se stavěli politické reakci na

Přímé zradě se dopustil A. Dubček, který jako 1. tajemník ÚV KSČ zatajil před 21. srpem 1968 dopis předsednictva ÚV KSSS před sednictvu strany, varující, že ignorace všech spojeneckých ujednání se rovná zradě. Svědčilo to o tom, že Dubček řídí někdo, kdo si přál příchod vojsk. Šlo o promyšlený útok proti KSSS a Sovětskému svazu, o znevažování jeho autority ve světě, v Československu a v mezinárodním komunistickém a dělnickém hnutí. Přitom jsou známá fakta že mezinárodní, zejména americký a německý imperialismus měl připravenou vojenskou intervenci na pomoc kontrarevolučním silám v Československu. (Blíže R. Černý, Exprezident, OREGO 1999).

Závěrečný bod kontrarevoluce – dobře známý z Maďarska v roce 1956, kde měl bílý teror na svědomí 1800 mrtvých - byl 21. srpna 1968 zmařen internacionální pomocí vojsk pěti zemí Varšavské smlouvy (Bulharska, Maďarska, Německé demokratické republiky, Polska a Sovětského svazu).

Ve jménu života

odpor (tzv. konzervativci, dogmatici a extremisté). **Známkováním občanů si politická reakce připravovala psychologickou půdu pro kádrové změny na rozhodujících místech stranického a státního života, nutné k tomu, aby reakce mohla rozvíjet restaurační scénář kapitalismu nejen zdola, ale i shora.**

V tomto směru Akční program KSČ z dubna 1968 požadoval vytvoření pluralitního politického systému, likvidaci vedoucí úlohy KSČ a v ekonomice tržní hospodářství. Tím měla být vytvořena půda pro obnovení materiálního základu kapitalismu v Československu. To po letech přiznal i O. Šik: „Českoslovenští reformátoři, kteří vzešli z komunistické strany, vytvořili základní předpoklady pro to, aby se celý systém zásadně změnil... Jádrem reformní komise chtělo už v 60. letech odstranit marxisticko-leninský „socialismus“, protože jsme si už tehdy uvědomovali, nejenom nutnost tržního mechanismu, ale i politické demokracie...“ (O. Šik: Jarní probuzení – iluze a skutečnost, Mf 1990).

Falzifikace dějin a útoky proti komunistům a všem poctivým lidem, kteří dali všechny své síly výstavbě socialistické společnosti zbažené vykořisťování a útlatku, byl poslední bod scénáře. Jejich cílem bylo zakrýt nehumánní podstatu kapitalismu. Nálepku nehumánnosti musel nést socialismus. V tomto falzifikovaném obraze dějin měli lidé zapomenout na obrovské zblácnění lidových vrstev ve světě kapitálu. Měla být zakryta agresivita, kterou plodí ekonomický základ kapitalismu, který ve jménu získá rozpoutal dvě světové války, v nichž zahynulo přes 60 milionů lidí.

Hlavním nástrojem k uchopení moci pro cestu shora měl být mimořádný sjezd KSČ, svolaný na 9. září 1968. Hlavním nástrojem pro uchopení moci reakcí zdola byla výzva Dva tisíce slov, publikovaná 27. června 1968 v Literárních listech, Práci, Mladé frontě a v Zemědělských novinách.

Spojenci v souladu s Varšavskou smlouvou v té době vynaložili pro záchranu socialismu v ČSSR velké úsilí na řadě jednání s A. Dubčekem a předsednictvem ÚV KSČ. Dohodnuté závěry však nebyly ze strany tehdejšího vedení KSČ a státu nikdy plněny. Naopak pravicové a kontrarevoluční síly se připravovaly k rozhodujícímu útoku.

Je velká chyba, že nebyla včas provedena marxisticko-leninská analýza příčin kontrarevoluce v Československu. Tuto analýzu ze svých pozic a zájmu provedly síly mezinárodního kapitálu. Rozborem situace uvnitř evropských socialistických států zjistily, že uplatňování politiky revize revolučního učení zahájené chruščovským revizionismem pokračuje a z hlediska jejich cílů působí efektivně rozvrtem socialismu zevnitř. Gorbačovova „perestrojka“ v SSSR završila kontrarevoluční proces. Plně otevřela cestu k dočasné porážce socialismu v evropských socialistických zemích včetně Československa. Chybná politika KSSS spočívající v ústupu z třídních pozic v oblasti ekonomiky a politiky vyústila v kolosální zradu revolučního přetváření světa.

Poučení z krizového vývoje ve straně a společnosti po XIII. sjezdu KSČ neobsahovalo hluboký rozbor pohybu třídních sil uvnitř i vně československé společnosti od poloviny padesátých let a krystalizaci příčin krizového vývoje kladlo v rozporu s realitou života až do druhé poloviny šedesátých let. Za této situace nedošlo k opravdové renesanci marxismu-leninismu, nýbrž jen k normalizaci, která zakonzervovala revizionistické přístupy a oportunistickou praxi. Československá realita sedmdesátých a osmdesátých let XX. století odrážela kontury sovětského revizionismu. **Normalizace tak přeměnila krizi otevřenou v krizi latentní, jejíž trpké plody uzrály roku 1989 pod vlivem Gorbačovovy zrady a jeho pátých kolon v ostatních evropských socialistických zemích včetně Československa.**

Socialismus prokázal své přednosti

Přestože socialismus byl v Československu dočasně poražen, patří toto období v historii českého a slovenského národa jednoznačně k nejúspěšnějším. Svědčí o tom mimo jiné tato fakta: Národní důchod se v Československu od roku 1948 (100%) do roku 1989 zvýšil 7,2krát (721%), z toho v Českých zemích šestkrát (616%) a na Slovensku 11,3krát (1130%). Průmyslová výroba vzrostla ve stejném období 14krát (1438%). Strategický význam měl rozvoj socialistického zemědělství, které koncem osmdesátých let zabezpečovalo potravinovou soběstačnost celé společnosti.

(Pokračování na str. 4)

Materiál „Socialismus pro 21. století“ je odsouzením hodný

Úkolem každé konference včetně naší obvodní je, aby na základě hodnocení minulé činnosti přijala příslušné opatření. Z přednesené zprávy o činnosti našeho obvodního výboru mohu prohlásit, že jsme nepracovali špatně, i když to nebylo ve složitých podmínkách jednoduché. Domnívám se, že je to nutné obzvláště vyzvednout zejména pokud jde o činnost v ideologické oblasti a pravidelné pořádání teoreticko-politických konferencí.

Přednesené příspěvky a atmosféra těchto konferencí podstatně přispívají k tomu, aby KSČM nastoupila kurs, který je v souladu s jejím historickým posláním, prosazovala marxismus-leninismus a ukazovala cestu vpřed – k socialismu a komunismu.

Je zarážející, že členové ÚV KSČM s výjimkou Václava Exnera, který se jednotlivých konferencí pravidelně zúčastňuje, adekvátně nereagovali. Vykříčnickem poslední konference byla skutečnost, že jeden z pracovníků aparátu strany ji ve svém projevu nazval „sletem stalinovců“, a tím celou akci hluboce znevažil. Konference by měla v tomto případě přijmout příslušné usnesení a vyvodit patřičné závěry. Jakým právem si tento s odpuštěním „cucák“, který nemá ani ponětí o historii strany, dovoluje si ji pomlouvat?

Co lze vytknout činnosti obvodního výboru za uplynulé období? Nedostačný styk s ostatními organizacemi. Jsem předsedou malé desetičlenné organizace. Většina našich členů jsou staří a nemocní. To na vysvětlenou, proč je naše organizace málo aktivní.

Strana prodělala mnoho hlubokých krizí. Vždy se však mohla s jistotou opřít o staré členy jí a socialismu oddané. Proč docházelo ke krizím? Bylo tomu tak vždy, když se do vedení strany dostali lidé, kteří neměli komunisticky převyščením a tudíž nic společného se stranou. Je-li členem vedení někdo, kdo prohlašuje, že „jeho nejšťastnějším dnem v životě byl 17. listopad 1989, kdy padnul socialismus“, a jeho vzory byli a jsou Brandt, Smrkovský, Kriegl a další nepřátelé socialismu, někdo, kdo znevažuje leninismus a budování socialismu v Sovětském svazu, někdo, pro něhož sjezd strany je jakýmsi byzantským sjezdem, je nanejvýš podivné. Navíc tento vedoucí činitel si dovolil charakterizovat Klementa Gottwalda jako politika, pro kterého čtyřicátý osmý rok byl zenitem jeho činnosti, a po čtyřicátém osmém roce jeho politika už nebyla dobrá. Nebo, když se ptá: „Je Gottwald hrdina nebo padouch?“ Kdo jsou tito výtečníci? Ransdorf a Dolejš.

Vyvrcholením špatného vlivu na členy strany je materiál „Socialismus pro 21. století“. V této souvislosti předala naše organizace obvodnímu výboru záporné stanovisko s doporučením, aby byla vypracována analýza minulého období, která by objektivně ukázala pozitiva a negativa činnosti strany v období, v němž měli strach špioni a nepřátelé socialismu.

V současné době jsme svědky nastupujícího fašismu v USA a v některých dalších západních zemích, jehož cílem je ovládnout svět a připravit třetí světovou válku.

Zamysleme se nad tím, kam současní vedoucí činitelé vedou stranu? K „Evropské levici“? V této souvislosti mě překvapuje stanovisko Josefa Skály. Jaký pokrok doporučuje již dávno zprofanovaná tzv. Evropská levice?

Naše organizace přijala usnesení, v němž navrhuje ústřednímu výboru, aby strana do Evropské levice nevstupovala, aby nadále setrvala v pozici pozorovatele.

A na závěr: Materiál „Socialismus pro 21. století“ je odsouzením hodný.

Zdeněk Novotný

(Z diskusního příspěvku na Obvodní konferenci KSČM Praha 1 dne 8. 12. 2007)

Revoluční hnutí bez konkrétních úkolů...

(Dokončení ze str. 1)

Touto chorobou trpí i naše strana. To je také hlavní příčinou, proč nemá strana žádoucí politický vliv. Zmíněná choroba se odráží i v diskutovaném materiálu.

Revizionismus odmítá třídní přístup ke společenským jevům a procesům, ignoruje existující výrobní vztahy, příčiny třídního antagonismu, popírá nezbytnost jeho překonání. Popírá rovněž základní zákonitosti výstavby socialismu a usiluje o uplatnění různých „modelů“ socialismu „demokratického“, „samosprávného“, „pluralistického“ apod.), požaduje, aby se komunistické strany zřekly svých revolučních tradic, popírá jejich úlohu jako avantgardy proletariátu, uplatňování leninských principů a prosazuje koncepci směřující k likvidaci jejich komunistického, marxisticko-leninského charakteru. V neposlední řadě šíří buržoazní pomluvy o domnělé „protihumánnosti“ marxisticko-leninské teorie, budování socialismu vykládá ve zkarikované podobě a z pozice abstraktního humanismu je podrobuje nihilistické kritice, pokrytecky hlásá návrat k „autentickému“, „pravému“ marxismu. Staví stranickou komunistickou ideologii proti její vědeckosti.

Revizionismus popírá obecné zákony socialismu, oproštuje socialismus od marxismu-leninismu a v duchu teorie tzv. demokratického socialismu jako „smíšené společnosti“ de facto natrvalo uchovává kapitalistické výrobní vztahy. Jde nikoliv o „vylepšení“ existujícího třídního vykořisťovatelského a utlačovatelského systému, jeho odstranění. Zastánci tohoto „vylepšování“ jsou dodnes podle Engelse „nejrozmanitější mastičkáři“, kteří se různými všeluky a přístipkařením snaží odstranit společenské neduhy, aniž by v nejmenším ublížili kapitálu a zisku“ (M-E, VS I, s. 23).

Nositeli a zastánci revizionistických teorií a oportunistické praxe jsou zpravidla ti, jimž jejich dané společenské postavení ve své podstatě vyhovuje, neboť jim umožňuje blahobytný a pohodlný život. Obávají se a snaží se vyvarovat všeho, co by mohlo ohrozit a zproblematizovat jejich současné či očekávané pozice, příjmy a privilegia. Předstíraná nespokojenost se současnými poměry

a vstup do role zastánců práv lidu je součástí jejich účelově budované osobní image.

Často se mluví o tom, že bychom měli více myslet na jednotu strany a tomu podřizovat své názory, postoje a činy, že bychom měli být vůči sobě tolerantnější. Ano, jednota komunistické strany je důležitým předpokladem úspěchu její politiky. Tato jednota však nemůže spočívat na kompromisu v její vědecké teoretické bázi, na kompromisu znamenajícím oportunistismus a zradu. Jednota není cílem, nýbrž pouhým nástrojem k jeho dosažení. Jednota komunistů je možná jedině na základě marxismu-leninismu, proletářského internacionálního a boje proti revizionismu. Pouze na tomto základě může komunistická strana reálně naplňovat smysl své existence. Usilujme o takovou jednotu.

K materiálu „Socialismus pro 21. století“. Převažuje názor na jeho jednoznačné odmítnutí a stažení z programu VII. sjezdu KSČM. Na druhé straně je navrhováno, aby byl vzat sjezdem pouze na vědomí. Současně se požaduje, aby byl „upravený“ tak, aby bylo možné po sjezdu nadále „bádat“ v jeho duchu. Výsledky tohoto „svobodného bádání“ mají být průběžně projednávány vrcholnými stranickými orgány. Tyto názory jsou zatěžovány a dezorientovány teoriemi, jež jsou v zásadním rozporu s vědeckou marxisticko-leninskou teorií

socialismu. Podle mého názoru od požadavku kategorického odmítnutí zmíněného materiálu a jeho „ponechání myšl kritice“ nelze ustoupit.

Nelze si také nevíšimnout záměru, aby místo materiálu „Socialismus pro 21. století“ byla přijata tzv. Deklarace kupředu k socialismu, která v poněkud jiném „balení“ představuje stejné vadné zboží.

Konkrétní námítky vůči tomuto materiálu, aby nebyl zařazen na jednání VII. sjezdu strany, jsme vyjádřili ve stanovisku našeho OV KSČM a zaslali je ÚV KSČM, všem krajským radám a okresním výborům. Jednomyslně je schválila obvodní konference strany. Je současně přílohou Sborníku vystoupení na XXIII. pražské teoreticko-politické konferenci.

Dvě věty závěrem: 1. Zakladatelé marxismu-leninismu byli vždy důslednými zastánci jednoty teorie a praxe, považovali za samozřejmé, aby bezprostřední, aktuální otázky politické praxe byly co nejpřesněji teoreticky objasněny a formulovány z hlediska konečných cílů – přeměny společnosti. 2. Revoluční hnutí, které nemá, pokud jde o jeho cíle a úkoly, teoreticky jasno, je dříve či později odsouzeno k politickému krachu.

Pavel Degřar

(Z příspěvku na celorepublikovém semináři „O socialismu bez předsudků a nálepkování“ v rámci odborné diskuse před VII. sjezdem KSČM dne 27. 1. 2008 v Praze)

Pentagon nevyklučuje, že v Čechách budou po radaru vybudovány další americké základny

JSME PROTI RADARU!

Radar nebude cílem jediné rakety

Americká radarová základna v Čechách nebo klid a pohoda v českých městech a na venkově? Sud střelného (nukleárního) prachu pár stovek metrů od lidských obydlí a 40 km vzdušnou čarou od Prahy nebo klidný a tvořivý život?

Proč se desetitisíce obyvatel Podbrdská musí neustále strachovat o svůj život, že je jednou někdo opět vystěhuje, nebo se raději „dobrovolně“ vystěhují sami, a to proto, že jakési nové válečné monstrum bude ohrožovat jejich životy a životy příš-

tích generací, krajinu a vše v ní živé?

Proč současní čeští vládcové neústupně trvají na vybudování radaru? Navíc tvrdí, že **o vojenské základně v Brdech mohou rozhodovat jen oni a nikoli lid, jenž bude žít na sudu se střelným prachem, lid, který byl prohlášen za nesvěprávný, za „lůzu“ schopnou sotva uvařit si obyčejnou bramborovou polévku. Proto sem přijdou severoameričtí pistolníci, aby mu ji uvařili.**

(Pokračování na str. 3)

Vítězství socialismu je neodvratný historický vývoj

Imperialisté vytrubovali na konci minulého století „neúspěch a krach socialismu“. Ten však existuje a nadále se rozvíjí. Jsme svědky trvale šířícího se hnutí za socialismus ve světě. Svědčí o tom skutečnost, že v mnoha zemích jsou u moci levicové síly. Vítězství socialismu je historická nezbytnost. Socialismus je výsledkem úsilí a požadavků lidových mas.

Lidstvo si přeje žít v míru, bez podřizování komukoliv. Socialismus je vyjádřením úsilí společnosti bez vykořisťování a otroctví. Lidové masy se mohou plně uplatnit jedině v socialistické společnosti. Vývoj lidských dějin je svědkem změn ve veřejném životě v boji lidových mas o samostatnost. Všechna předešlá státní zřízení byla vykořisťovatelská s různými formami potlačování samostatnosti lidových mas. Socialismus umožnil lidstvu realizovat odedávna ideál: rozkvět a rozvoj ve svobodném světě bez válek. Skutečnost, že lidstvo usiluje o socialismus, je zcela přirozený jev.

Zásadní rozdíl mezi socialismem a kapitalismem spočívá v jejich ideologických základech. Kapitalistická společnost je individualistická, v níž si zájmy kolektivu a zájmy jednotlivců odporují. To nevyhnutelně vede k prohlubování sociální nerovnosti – bohatí jsou ještě bohatší a chudí ještě chudší. V socialistické společnosti tento problém neexistuje.

Socialistická demokracie slouží širokým masám pracujících, kteří tvoří většinu obyvatelstva. Převážná většina lidí je pro demokracii, která si klade za cíl chránit kolektiv a zájmy společnosti. Buržoazní demokracie, jako forma vlády vykořisťovatelských tříd, která tvoří menšinu obyvatelstva, naopak chrání zájmy jednotlivců s jejich egoistickými požadavky.

Z hlediska vývoje lidských dějin je vítězství socialismu zákonitě: vše nové vítězí, staré hyne. Dějiny lidstva jsou dějinami boje nového se starým, procesem nepřetržitého nahrazování starého novým. Porážka socialismu v některých zemích koncem 20. století je dočasným jevem, k němuž došlo na nevyzkoušené cestě při budování socialistické společnosti a vůbec neznamená změnu ve vývoji dějin. Zvláštní pozornost si zasluhuje skutečnost, že v těchto zemích stále větší počet lidí má v paměti socialismus a hlásí se k jeho obnově.

Když byla 20. dubna 1992 vyhlášena historická Pchongjangská deklarace „Ubráníme a posuneme vpřed věc socialismu“, podepsalo ji 70 politických stran, dnes je jich již více než 270. Je to důkaz neustále šířícího se rozvoje ve prospěch světového socialistického hnutí. Vítězství socialismu je neodvratný proces historického vývoje.

**Z materiálu
Velvyslanectví KLDK v ČR**

„Když se marxismus vypořádal se všemi nepřátelskými teoriemi, začaly vyjádřené v nich tendence hledat jinou cestu. Změnily se formy a důvody boje, samotný boj však pokračoval,“ napsal V. I. Lenin a pokračoval: „Ve filozofii kráčet revizionismus na konci buržoazní profesorské ‚vědy‘. Profesori, kteří se vrátili zpět ke Kantovi, a revizionismus se vlekl za neokantovci. Profesori opakovali tisíckrát vyslovené banality proti filozofickému materialismu a shovívavě se usmívali a brumlali, že materialismus byl již dávno ‚překonán‘; profesori považovali Hegela za ‚mrtvého psa‘. Opovrhli krčili rameny nad dialektikou a revizionisté klesali spolu s nimi do bahna filozofického vulgarizování vědy, nahrazovali ‚rozumnou‘, a revoluční dialektiku ‚obyčejnou‘ (a klidnou) evolucí.“

Boj s revizionisty přispěl v těchto otázkách k plodnému oživení teo-

nostmi a stupni rozvoje kapitalismu? Protože ve všech kapitalistických zemích existují vedle proletariátu široké vrstvy maloburžoazie, malých podnikatelů. Kapitalismus vznikl a neustále vzniká z malovýroby. „Střední vrstvy“ neodvratně vytvářejí kapitalismus. Tito noví malovýrobci často nevyhnutelně končí v řadách proletariátu.

Je zcela přirozené, že maloburžoazní názory vznikají také v dělnických stranách. Bylo by hrubou chybou se domnívat, že „úplná“ proletarizace většiny obyvatel je nutná k realizaci revoluce. Nyní často prožíváme spory s teoretickými opravami Marxe, pokud jde o dílčí otázky dělnického hnutí, jako jsou taktické rozpory s revizionisty. To bude muset dělnická třída prožít v ještě mnohem větší rozsahu, kdy proletářská revoluce zůstane všechny sporné otázky, zkoncentruje všechny rozpory podle jednotlivých

bodů, které mají bezprostřední význam pro určení chování mas, v zápalu boje oddělí nepřátele od přátel a zbaví se špatných spojenců k zasažení rozhodujících úderů nepříteli.

Ideový boj revolučního marxismu s revizionismem konce 19. století byl předzvěstí velkých revolučních bitev proletariátu, kráječícího vpřed k úplnému vítězství bez ohledu na veškerá zakolísání a slabosti maloměšťáků.

Revizionismus existuje v současné době v komunistickém hnutí ve všech republikách bývalého Sovětského svazu.

J. V. Laura, Voronež
(Kráčeno. Z listu Vsesvazové komunistické strany bolševiků /VKSB/ „Srp a kladivo“ č. 8-9/2007)

Proti imperialismu, sionismu...

(Dokončení ze str. 1)

Jak se sionistům daří vládnout, porušovat zákony světového společenství, posmívat se gojům a současně vyvolávat vůči sobě soucit a lí-

ktivně“ informovat. Pro tento účel byly vybrány spolehlivé soukromé firmy a soukromí „experti“, kteří za statistické odměny budou říkat lidem „pravdu a nic než pravdu...“

Radar je okem celého protiraketového systému.

Proto v případě konfliktu (lhostejno, kdo jej začne) musí být protistranou zničen mezi prvními cíli. Radar tedy nebude cílem jediné rakety, nýbrž opakovaným útokem takového počtu raket, které zaručí jeho úplné vyřazení. **-CIS-**

Leonard Weinglass, obhájce obžalovaných v nejsledovanějších amerických soudních procesech, o sobě a o kauzách svých klientů

Z historie Miamské (kubánské) pětice

Leonard Weinglass již čtyřicet let obhajuje obžalované v politicky nejkřiklavějších amerických soudních procesech. Zastupoval mj. Chicagskou osmu, únosce Patty Hearstové a muže, který pomohl sesadit z funkce prezidenta Nixona.

V rozhovoru s Campbellem vypráví o tom, jak současná kauza Miamské pětice hluboce porušuje soudní systém USA. „V řadě amerických měst se objevila série plakátů s údaji o pěti věznicích, kteří si odpykávají doživotní tresty ve věznicích USA. Zatímco tato Miamská (kubánská) pětice je ve své vlasti a v mnoha zemích Latinské Ameriky považována za hrdiny, v zemi, v níž jsou vězněni, jsou neznámí. V brzké době mají být opět předvedeni před soud,“ prohlásil jejich obhájce Leonard Weinglass, který je přesvědčen, že tento případ se stane stejně proslulým jako všechny politické procesy v USA v posledních čtyřech desetiletích.

V Londýně navštívil Weinglass členy britského parlamentu, kde informoval poslance o Miamské pětici. Pět mladých Kubánců, kteří infiltrovali proticastrovské skupiny v Miami, které připravovaly sabotáže na Kubě, bylo v roce 2007 odsouzeno za špiónáž. K tomu Weinglass dodává: „Jsem přesvědčen, že jsou oběťmi závažného pomýlení americké justice.“

Je také rozhořčen nad tím, že přední americká média nevěnují tomuto případu dostatečnou pozornost: „Je velmi málo sledován s výjimkou levicového a latinsko-amerického tisku. Připomíná nejdelší proces s admirálem USA, prezidentovým poradcem, a s kubánskými generály vypovídajícími v tomto procesu, který se v souvislosti se čtyřicetiletou historií americko-kubánských vztahů vůbec nedostal do tisku.“

Leonard Weinglass se dále zmiňuje o paralele mezi kauzou pěti Kubán-

ců a kauzou Dana Ellsberga: „V Danově případě soudní proces musel prozkoumat čtyřicetiletou historii vztahů mezi USA a Vietnamem. Oba případy jsou produktem selhání zahraniční politiky USA a reakcí na toto selhání. Mezi soudními procesy je to případ velmi vzácný. Většina případů má obvykle dva rozměry: co se stalo a kdo se dopustil činu. V uvedených případech šlo o třetí rozměr. Svědčí o tom politický obsah.“ Weinglass pracoval rovněž procesní zprávu pro Angelu Davisovou, černou radikálku, která byla v roce 1972 souzena pro vraždu.

Co se vlastně změnilo od doby, kdy byla Chicagská osma, Ellberg a Davisová zproštěni viny? Valné shromáždění OSN hlasovalo o zrušení doživotního trestu pro mladistvé do 18 let. 185 hlasů bylo pro zrušení, jediný hlas – USA – byl proti.

(Pokračování na str. 4)

V současné době existuje v Ruské federaci několik komunistických stran. Každá z nich rozvíjí „tvůrčím způsobem“ marxismus zejména pokud jde o vlastnictví. Například Ruská komunistická dělnická strana (RKDS) má ve svém programu místo všelidového vlastnictví **kolektivní vlastnictví**, Ruská komunistická strana – KSSS (RKS-KSSS) **rodinné vlastnictví**, strana Pracovní Rusko **individuální vlastnictví**. Komunistická strana Ruské federace (KSRF) **mnohosektorové vlastnictví**. Všechny strany tudíž uznávají soukromé vlastnictví pod různými názvy.

To znamená, že se jejich programy opírají o revizi marxismu. Například v „obnoveném socialismu“, který se KSRF chystá vybudovat, půjde o mnohosektorovou politiku, v níž se vedle státní všelidové ekonomiky připouští soukromé vlastnictví. Ve svém rozhodnutí kráčet tímto směrem se KSRF

Lenin proti revizionismu

opírá nikoliv o Marxe a Engelse, nýbrž odvolává se na Čínu a Lenina. Proč na Lenina? Proto, že v roce 1921 zavedl v Rusku Novou ekonomickou politiku (NEP). Proč se KSRF, hovořící-li o NEPu, nezmiňuje o tom, že v roce 1921 měli moc v rukou dělníci a rolníci a nikoliv buržoazie, jako je tomu nyní v Rusku. Nezmiňuje se také o tom, že již na 11. sjezdu strany V. I. Lenin prohlásil: „Rok jsme ustupovali, dále ustupovat nebudeme.“ KSRF nemluví rovněž o příčinách, proč byla v roce 1921 zapotřebí v sovětském Rusku Nová ekonomická politika (NEP) a proč byla zrušena.

Naši současní revizionisté vyjadřují solidaritu se svými předchůdci. A nejen s nimi, ale také s politikou strany „Jednotné Rusko“. Současná moc potřebuje střední třídu a maloburžoazii pro zachování a ospravedlnění svých majetkových zájmů.

V díle Marxismus a revizionismus V. I. Lenin sleduje průběh boje buržoazní filozofie s marxismem od okamžiku jeho vzniku až do 90. let devatenáctého století.

retické myšlenky mezinárodního socialismu, jako polemika Engelse s Dühringem před dvaceti lety. Argumenty revizionistů byly porovnávány s fakty a údaji. Bylo dokázáno, že revizionisté soustavně přikrášlují úlohu soudobé malovýroby.

O revizionismu V. I. Lenin řekl: „Neodstraňuje, nýbrž odhaluje podstatu třídního útlatku. Ve snaze vzdělávat a organizovat široké masy obyvatel v porovnání s těmi, které se aktivně podílely na politických událostech, revizionismus nepřispívá k odstranění krizí a politických revolucí, nýbrž k zostřování občanské války. Pařížské události na jaře roku 1871 a ruské události v zimě roku 1905 velmi jasně ukázaly, jak nevyhnutelně se toto zostření blíží. Francouzská buržoazie okamžitě vstoupila ve spolek se všennárodním nepřitelem, s cizím vojskem, které zpusťovalo její vlast, a potlačilo proletářské hnutí.“

V čem spočívá nevyhnutelnost revizionismu v kapitalistické společnosti? Proč revizionismus prohlubuje rozdíly mezi národnostními zvláš-

va vztahovala nejen na několik desítek čtverečních kilometrů základny v Brdech, nýbrž na celé území České republiky. Pentagon nevyklučuje, že v dalším období budou na našem území vybudovány další americké vojenské základny, a proto podle mínění amerických vojenských expertů je třeba ve smlouvě zakotvit mezinárodní právní osnovu těchto základen...

V rozhovoru týdeníku Apace News náčelník Agentury PRO generálporučík Henri Obering prohlásil, že „jednání pokračují dobře, a obě strany vedou jednání v duchu dobré vůle. Očekávám, že dosáhneme očekávané dohody.“

PROTI RADARU

Bývalý ministr zahraničí Jiří Dienstbier: „Osobně jsem přesvědčen, že radar nemá žádný význam pro posílení bezpečnosti.“

Bývalý premiér Německé spolkové republiky Gerhard Schröder pokládá vybudování radaru rovněž za nesmysl a za nebezpečí pro obyvatele...

Profesor Erazim Kohák řekl mj.: „osádky rozmístěné v cizích zemích (...) jsou základem imperialismu.“

Dodáváme, že imperialismus byl a je nadále zločinný: má na svědomí nejen utrpení stamilionů lidí, ale i genocidu - vyvraždění celých národů.

HRA NA SCHOVÁVANOU...

Česká vláda vytvořila za státní peníze výbory, podvýbory a pracovní skupiny, které budou, pokud jde o severoamerický radar, „podrobně a ob-

JSME PROTI RADARU!

(Dokončení ze str. 2)

„Lůza“, která více než čtyřicet let budovala svůj domov pod názvem socialismus, po druhé světové válce skládala cihlu k cihle, budovala zničené továrny a stavěla obytné domy, odklízela trosky měst vybombardovaných západními „přáteli“, pozvedla zemi z bahna kapitalismu a budovala nový život, zasluhuje příkladný trest. Proto je třeba pod jejími okny a za jejími zahrádkami vybudovat radarovou základnu – symbol smrti, který je nebezpečný pro všechny obyvatele České republiky...

SMLOUVA S USA PŘEDPOKLÁDÁ VÝSTAVBU DALŠÍCH VOJENSKÝCH ZÁKLADEN V ČESKU

Podle oficiální verze probíhají úspěšně česko-americké rozhovory o vybudování radarové základny na našem území (viz nedávná návštěva premiéra Topolánka v USA). Naopak podle neoficiálních zdrojů nejsou vyřešeny přinejmenším dva důležité aspekty:

1. Kdo bude oprávněn soudit Američany v případě porušení zákona – zda česká nebo americká strana? Američané trvají na tom, že právní odpovědnost za činy jejich příslušníků by měla náležet americké jurisdikci, chtějí, aby všechny incidenty mezi nimi a „domorodci“ byly řešeny za zavřenými dveřmi americkou jurisdikcí (např. incidenty na diskotékách či v barech atd.). Česká strana je však jiného názoru: „Jakmile vystrčíš nos za hranice základny, spadáš pod českou jurisdikci,“ tvrdí údajně český ministr zahraničí Schwarzenberg.

2. Požadavek USA, aby se smlou-

(Dokončení ze str. 2)

V souladu s potřebami plánovitého rozvoje národného hospodárství a spoločnosti byla vybudovaná a rozvíjena silná vědeckovýzkumná základna jak v oblasti základního, tak i aplikovaného výzkumu a vývoje včetně potřebné projektové, konstrukční a technické základny schopné řešit ve spolupráci se Sovětským svazem a ostatními státy RVHP potřebné strukturální změny. V řadě oborů, například ve výrobě energetických zařízení, obráběcích a textilních strojů, automobilů a letadel, ale i tkanin, bot, skla, keramiky a porcelánu, ve výrobě potravin a léků jsme dosáhli špičkové úrovně produkce a obstáli ve světové konkurenci,

Politická a ekonomická moc dělnické třídy a ostatních pracujících, sdružených v Národní frontě pod vedením KSČ, společenské vlastnictví výrobních prostředků a plánovitý rozvoj národného hospodárství v letech socialistické výstavby, kdy výsledky práce, vědy a kultury patřily lidu, skutečným tvůrcům hodnot, plně prokázaly své přednosti.

Rozvoj hospodárství umožnil všem lidem pracovat. Socialismus odstranil vykořisťování člověka člověkem, nezaměstnanost, bezdomovectví, sociální nejistoty. Životní úroveň rostla nejen

těžství, Řádem republiky, Řádem práce a dalšími.

Československá socialistická republika požívala pro svoji mírovou politiku, svým příkladem hospodářského, sociálního a kulturního rozvoje a spolupráce mezi národy velkou autoritu v celém pokrokovém světě. Proto je třeba odmítnout nepravdivé hodnocení reálného socialismu a materiál „Socialismus pro 21. století“ připravený pro VII. sjezd KSČM Teoreticko-analytickým pracovištěm ÚV KSČM, ve kterém se snaží dokázat, že v Československu žádný socialismus nebyl, že nesplnil očekávání společnosti. Jde o znevažování a znehodnocení zkušeností a výsledků práce milionů dělníků, rolníků, pokrokové inteligence. Příprava programu boje za skutečnou lidovou demokracii a socialismus vyžaduje aktivní účast celé strany a všech pokrokových organizací, odpovědnou analýzu období reálného socialismu a jeho rozvratu včetně rozkradení obrovského bohatství polistopadovou vládnoucí garniturou.

Příprava programu boje za socialismus musí vycházet z odpovědné analýzy a zejména z respektování a tvůrčího využití obecných zákonitostí budování socialismu v konkrétních historických podmínkách,

Ve jménu života

„vyvoleným“, ale všem obyvatelům. Osobní spotřeba se od roku 1948 do roku 1989 zvýšila pětkrát (491%), v Českých zemích 4,4krát (436%) a na Slovensku 6,7krát (671%). Pokud jde o bytovou výstavbu, pak toto období přineslo zásadně nové řešení bytové otázky. Bylo postaveno přes 3,5 milionu nových bytů včetně občanské vybavenosti, což znamená v průměru přes 83 tisíc bytů ročně.

Zvlášť velký význam mělo zabezpečení bezplatné péče o zdraví celé společnosti. Byl vytvořen systém soustavné preventivní péče. Zlikvidována nemoc chudých tuberkulóza, obrna a další. Ve světě byla všeobecně oceňována vysoká úroveň našeho zdravotnictví. Bezplatné bylo rovněž socialistické školství. Celé generace mladých lidí mohly získávat doktorské, inženýrské a vědecké tituly.

Osvobození lidské práce od vykořisťování otevřelo cestu k rozvoji iniciativy a socialistického soutěžení. Významnou zásluhu na rozvoji a využití výsledků vědy a techniky v národním hospodárství měla tvůrčí aktivita pracujících ve vynálezcetví a zlepšovatelství. V letech 1948-89 bylo v Československu vytvořeno přes sto tisíc technických řešení na úrovni vynálezů, a 7,3 milionu zlepšovacích návrhů. Z jejich využití získaly národní hospodárství a společnost přes 250 miliard Kčs společenského prospěchu. Autorům bylo vyplaceno v závislosti na společenském prospěchu 650 milionů Kčs.

V letech socialismu byla širokým vrstvám lidu zpřístupněna naše i světová kultura. Byla postavena nová divadla, školy a kulturní zařízení. Kulturní vzestup socialistického Československa zaznamenal řadu úspěchů ve všech oblastech a byl ve světě všeobecně uznáván. **Taková je pravda o socialismu v Československu a o vedoucí úloze KSČ.** Pravda o úloze Národní fronty, politických stran, národních výborů, Revolučního odborového hnutí, Svazu mládeže, žen a dalších organizací, které se na socialistické výstavbě podílely.

Socialistická společnost a socialistický stát si vážily poctivé práce většiny občanů, pracovních kolektivů, brigád socialistické práce i jednotlivců, o čemž svědčí jejich oceňování nejvyššími státními vyznamenáními: titulem Národní umělec, Hrdina socialistické práce, Řádem Klementa Gottwalda, Únorového ví-

k nimž patří zejména: Vedení pracujících dělnickou třídou, jejímž jádrem je marxisticko-leninská strana při uskutečňování socialistické revoluce a nastolení jejich politické a ekonomické moci. Likvidace kapitalistického a nastolení společenského vlastnictví výrobních prostředků a s ním spojeného plánovitého rozvoje národného hospodárství směřujícího k vybudování socialistické a komunistické společnosti, k trvalému zvyšování životní a kulturní úrovně lidu. Obrana vymožeností socialismu a upevňování solidarity s dělnickou třídou, s pracujícími a národy ostatních zemí – proletářský internacionalismus. **„Historický vývoj ukázal, že nerespektování těchto zákonitostí bylo a je pro socialismus zničitelné. Toto poznání je i dnes pro přípravu programu boje za lidovou demokracii a socialistickou změnu v postavení a životě dělnické třídy, pracujících a většiny národa rozhodující.“**

(Ve jménu života, OREGO, s. 38, 40, 47, 49, 53, 54)

Velmi si vážím vašeho měsíčníku

Vážená redakce, jsem pravidelným čtenářem a současně odběratelem a rozšiřovatelem vašeho listu od jeho prvního čísla vydaného před 19 lety. Čtu také pravidelně Haló noviny. Často jsem si kupoval ostravskou Naší pravdu, kterou jsem považoval za lepší než Haló noviny, jediný český levicový deník. HANO otiskují mnoho dobrých článků, ale také mnoho příspěvků hodných „strany mírného pokroku v mezích zákona“. Naše pravda vydávaná nyní jako příloha pondělních Haló novin, je po obsahové stránce bohužel jiná, než byla původně. Například v č. 6 z 11. února t.r. p. Šmejda v článku Děti našich vnuků dospějí k poznání o nutnosti budování sociálně spravedlivější společnosti, nás přesvědčuje, že bojovat za socialismus je nyní zbytečné. Podobně jako když prezident Masaryk řekl, že je pro socialismus, ale národ musí být pro něj nejprve vychován (Kdy? Za tisíc let?). PaeDr. Stanislav Vít v článku Od Lenina až k levičáctví v Česku s fotografiemi Marxe, Engelse a Lenina pomocí vytržených citátů z Leninovy knihy Dětská nemoc – levičáctví v komunismu rovněž uvádí, že nyní bojovat za socialismus nemá cenu, protože komunismus je nesmysl

Kto zrádza stranu?

Motto: Kto zrádza stranu? Ten, kto sa ju snažil priviesť k jej poslaniu a keď stratil poslednú nádej, že sa mu to podarí, tak z nej odišiel? Alebo ten, kto slepo a poslušne (slepo poslušne...) zostáva v strane, ktorá zradila svoje poslanie?

Pôvodne som chcel tento článok nazvať Kto vlastne zrádza stranu? Potom som sa však rozhodol časticu „vlastne“ vynechať. V krátkom slovníku slovenského jazyka som si našiel túto časticu a jej charakteristiku. Buďto uvádza opravný význam alebo vyjadruje hodnotiaci postoj k výrazu. Nazdávam sa, že v tomto prípade sa obideme bez jedného i druhého.

Čo bolo prv, ideológia alebo strana? Nie pravdepodobne, ale celkom iste ideológia. Strana vzniká až ako vyjadrenie istej ideológie. Ako nástroj na jej realizáciu. Prirôdzené, že názorov na realizáciu môže byť viac a rovnako prirôdzené je to, že každý má svoje argumenty pre a proti a každý sám seba absolutizuje. V celku strany, v pôvodne jednotnom celku, dochádza k štiepeniu. Táto dráma štiepenia je založená na osobných skúsenostiach, na ich subjektívnej interpretácii, aj na zjednodušovaní, vždy je podfarbená emocionálne.

Sociálnodemokratická strana vznikla v 19. storočí s cieľom vymeniť kapitalistické spoločenské zriadenie za socialistické, teda triednu spoločnosť za beztriednu. Fakty konkrétneho historického vývinu až po koniec dvadsiatych rokov perspektívu priamočiareho vývinu skomplikovali. Možno povedať, že založenie Tretej internacionály v r. 1919 zachránilo samotnú ideológiu ako vyjadrenie idey. Tým, že táto organizácia si vyhradila absolútne právo na interpretáciu ideológie, konkrétne povinnosť premenovať ľavé krídla sociálnej demokracie na komunistické, zabránila (aspoň na dlhší čas a v rozhodujúcej historickej dobe) ďalšiemu štiepeniu.

Kto by sa odvážil poprieť, že práve v tejto skutočnosti tkvie príčina víťazstva antihitlerovskej koalície, vznik socialistickej sústavy a jeho obrovské úspechy a autorita?

Polstoročie politických dejín po skončení druhej svetovej vojny a čoraz výraznejšie oddeľovanie sa víťazov, ktorí sa menili zo spojencov na súperov a nepriateľov, zaplnilo priestor

udalostami, ktoré v hrubých rysoch mohol predvídať len skutočný marxista-leninista, bolševik. Významným medzníkom v tomto procese, ktorý sa začal pred desaťročiami, bol dvadsiaty zjazd KSSS v r. 1956. Vtedy sa na čelo vedenia strany dostalo chruščovské vedenie a všetky nasledujúce garnitúry sa z tohto politického marazmu nevedeli, lebo ani nemohli dostať. Dobre sa na to pamätám, mal som 23 rokov, došlo k obrovskému chaosu a každé z vedení strán sa s touto skutočnosťou nejakou vyrovnávalo. Tí členovia, ktorí s novým kurzom vedenia najsilnejšej komunistickej strany sveta nesúhlasili, boli označovaní za dogmatikov a všemožne hanobení.

A tu sa dostávame k tomu, prečo som ako zbytočné vyhodil slovo vlastne... Kto bol v tom roku 1956 skutočným marxistom-leninovcom, člen strany, ktorý s novým kurzom KSSS súhlasil alebo ten, kto s ním nesúhlasil? Odmyslime si vulgárne hanobenie Stalina, falšovanie dejín a kalkulovanie s emóciami. Myslím si, že odpoveď na túto otázku dala (dočasná) porážka socializmu v Európe a krach Gorbačovovej kliky.

Absolutizácia tohto faktu, premaľovanie dočasnej porážky na porážku definitívnu – to je prazáklad čoraz hysterickejšej a nenávisťnejšej protikomunistickej kampane. Imperializmus melie z posledného a je pravdepodobné, že najmladšia časť dnešnej populácie sa dožije jeho definitívneho krachu – udalosti svedčia o tom, že sa to neobíde bez vojny.

Dnes, keď nejestvuje Tretia internacionála, kto rozhodne o tom, kto je pravým marxistom-leninovcom a kto revizionistom? Najzložitejšia situácia je v krajinách, kde sa vedenia strany na zmanipulovaných zjazdoch zmocnili pravicoví revizionisti. Postchruščovskí pohrobkovia chrlia najnehoráznejšie obvinenia voči tým, ktorým nikdy primárne nešlo o Stalina, ale o čistotu ideológie, hnutia a strany. Všetko to má nespočetne veľa podob. Jednou z nich

je bezpochyby aj opovrhnutie malými skupinami s názorom, že sa do nich netreba zapájať, lebo nemôžu aktívne vplývať na politiku. Chce sa mi dodať – nemôžu, lebo nechcú sa podieľať na špinavej politickej hre dnešného kapitalizmu. Je však veľa súdruhov, iste subjektívne čestných, ktorí by sa mali nad vecou hlbšie zamyslieť – či z akejsi pohodlnosti myslenia majú mlčky a nespokojne zostať v strane alebo urobiť všetko na jej premenu na skutočne revolučnú stranu alebo, ak to nie je možné, z tejto strany vystúpiť a hľadať si inú politickú identitu.

Mnohí starí súdruhovia mi úprimne povedali – teraz, na konci života, by som mal vystúpiť zo strany, ktorej som celý život veril a slúžil? Už nebudem meniť svoju situáciu...

Buďme však celkom konkrétni. Belgicko, trpasličia krajina s vysokou životnou úrovňou, za ktorú vďačí 40x väčšiemu kolonizovanému Kongu. Má svoju komunitickú stranu. Stranu, ktorá svojou ideológiou už dávno nie je komunistickou, ale nechala si svoj názov kvôli popularite. A je tu Belgická strana práce na čele s Ludom Martensom, ktorá tvorivo rozvíja marxizmus-leninizmus. Alebo dnešné Nemecko. Má viacero ľavicových strán, medzi nimi aj dve, ktoré majú v názve slovo „komunistická“. Čo však majú okrem názvu s komunizmom spoločné? A je tu Marxisticko-leninská strana Nemecka, ktorá nemá parlamentné ambície a ktorá dbá na svoju ideovú čistotu ako na najvyššiu politickú a morálnu hodnotu. Kto je skutočným komunistom v tých dvoch prípadoch? Ten, kto je členom komunistickej strany alebo člen BSP či MLPD? Čo je dôležitejšie a podstatné? Názov alebo ideová koncepcia a prax?

Celkom na záver, k titulku tohto článku. Kto zrádza stranu? Ten, ktorý v nej zostáva napriek tomu, že jej vedenie stratilo morálne právo menovať sa komunistami a nie je vôbec komunistické? Alebo ten, kto z nej po dlhom vnútornom boji vystúpil? Kto je pravým komunistom? Viem si živo predstaviť, že po celosvetovej kataklizme organizácia, ktorá nahradí Komunistickú internacionálu, dá ako podmienku svojim národným sekciám, aby prijali nový názov. Marxisticko-leninská strana ... Súdruhovia, prestaňte sa už konečne klamať...

Ján Lenčo

Z historie Miamské (kubánské) pěťice

(Dokončení ze str. 3)

Weinglassův životopis byl na stránkách encyklopedie Wikipoediva sepsán jakýmsi zákeřným pravičákem, který hlásá, že Weinglass byl poradcem hanojské vlády. „Neumím si před-

stavit, že by tomu mohl někdo uvěřit,“ dodává k tomu Weinglass, který obhajoval také Jane Fondovou poté, co uveřejnila v rozhlasu rozhovor s piloty, kteří bombardovali město. Byla obviněna z velezrady. Výbor pro neamerickou činnost ji předvolal k výslechu. A výsledek? Výbor žalobu stáhl.

Další Weinglassovou klientkou byla Anny Carterová, dcera bývalého prezidenta, uvězněná v roce 1987 spolu s dalšími 15 účastníky obsazení univerzitní budovy, kterou používala CIA k náboru ve válce vedené contra proti Sandinovicům v Nicaragui. Studenti byli obviněni z nezákonného vstupu na cizí pozemek. Konzervativní porota v Massachusetts však vynesla osvobozující rozsudek.

V současné době se Weinglass zabývá případem Jurta Standa a jeho ženy Therese Squillacoové, kteří byli uvězněni před deseti lety za špionáž pro bývalou NDR a získávání informací o národní obraně, které mohly být využity k napadení Spojených států. FBI namontovala ve všech místnostech bytu Standových odposlouchávací zařízení a současně vyškolila speciálního psychologa, který se jako státní agent vetřel do přízné této rodiny. Mnoho Američanů se tak dozvědělo, že FBI se zabývá tzv. ložnicovou konverzací.

„Každý případ mi přináší hoře i uspokojení,“ prohlašuje Weinglass

a ve věku 74 let nevidí důvod, proč by měl přestat pracovat. Téměř každý telefonický rozhovor, který vedu, začíná slovy: „Jste pátý, komu voláme.“ To mě povzbuzuje a vyvolává zájem o věc.

○ ○ ○

Tři členové výše uvedené „Pěťice“ si odepkávají doživotní trest, dva další 19 a 15 let poté, co byli 8. června 2001 odsouzeni federálním soudem v Miami. Jsou to Gerardo Fernandez, Ramón Labanino, Antonio Guerreyro, Fernando Gonzáles a René Gonzáles. Všichni byli obviněni z toho, že se dopustili špionáže. Obhajovali se tím, že infiltrovali a monitorovali činnost proticastrovské skupiny v Miami ve snaze zabránit teroristickým útokům na Kubu. Všech pět mladých Kubánců odsouzených na doživotí dokazuje, že v důsledku realizovaných útoků zahynuly tři tisíce lidí.

Mnoho měsíců trvající proces byl zahájen v listopadu 2000, avšak návrhy obhájců na změnu místa jeho konání byly zamítnuty. Teprve v roce 2005 nařídila tříčlenná porota odvolacího soudu nový proces mimo Miami. Toto rozhodnutí však zvrátila další dvanáctičlenná porota. Devět zbývajících případů odvolání bude řešit v nejbližší době tříčlenná porota.

The Guardian (U.K.), 9. 1. 2008
(Zkráceno z překladu Vladimíra Sedláčka)

S pozdravem R. V.